

Bilag til f. t. l. om offentlige veje.

markarealer anses i denne sammenhæng også engarealer.

Hvis hjørneafskæring af det offentlige ønskes foretaget i andre tilfælde end de omhandlede, må det ske ved ekspropriation, jfr. § 42 eller eventuelt ved retningsplan.

Til § 40.

Bestemmelsen i stk. 1 svarer til hidtidig retstilstand, og stk. 2 er foreslået udformet overensstemmende med landsbyggelevens § 23, stk. 4.

Ministeriet for offentlige arbejder har undertiden i tilfælde af større, samlede udstykninger med tilhørende vejudlæg tilladt, at hjørneafskæringen fik en anden udformning end angivet i vejbestyrelseslovens § 40, stk. 3.

Man har fundet det praktisk, at vedkommende vejbestyrelse, og for private fællesveje vejmyndigheden, selv træffer bestemmelse om den ændrede udformning af hjørneafskæringen i sådanne tilfælde. Stk. 3 er udformet i overensstemmelse hermed.

I stk. 4 og 5 er givet udtrykkelige regler om anlæg af afskårne hjørnearealer som vej til afløsning af bestemmelserne i landsbyggelevens § 23, stk. 1, sidste punktum, og stk. 4. Man har i så henseende fundet det rimeligt, at anlægsomkostningerne for hjørnearealer, der grænser op til en offentlig vej, skal afholdes af vedkommende vejbestyrelse, da hjørnearealet, uanset om det tillige grænser til en privat vej, indgår som en del af den offentlige vejs areal. Det fremgår af vejbestyrelseslovens § 12, stk. 2, at det påhviler vejbestyrelsen at sikre det offentlige ejendomsret også til sådanne afskårne hjørnearealer. Anlægsudgifterne for hjørnearealer, der alene grænser til private fællesveje, må afholdes af lodsjerne, og man har derfor fundet det mest rimeligt, at disse udgifter fordeles mellem ejerne af de til vejene grænsende grunde.

Bestemmelsen i stk. 6 om ejerens adgang til at kunne begære et areal overtaget, hvis hjørneafskæringen hindrer en økonomisk rimelig og forsvarlig udnyttelse af arealet, svarende til udnyttelsen af omliggende arealer, er i overensstemmelse med § 23, stk. 5, i landsbyggelevens, som samtidig forudsættes at skulle bortfalde.

Til § 41.

Da det undertiden kan være hensigtsmæssigt at kræve foretaget hjørneafskæring i tilfælde, hvor en sådan ikke er påbudt i § 39, foreslås der givet vedkommende kommunale myndighed (d. v. s. vejmyndigheden) bemyndigelse til ved ekspropriation at gennemføre hjørneafskæring i sådanne tilfælde. Bestemmelsen har kun betydning for hjørnearealer ved private fællesveje, da fornøden ekspropriations-

hjemmel for offentlige vejes vedkommende findes i vejbestyrelseslovens § 23.

Til § 42.

Der indføres en dispensationsmulighed, som der ikke tidligere har været regler om i vejbestyrelsesloven, men som der har vist sig at være praktisk behov for.

Til § 43.

Stk. 1 svarer til hovedlandeveyslovens § 9, stk. 1. Stk. 3 svarer til vejbestyrelseslovens § 31. Stk. 4 og 5 svarer til hovedlandeveyslovens § 9, stk. 2 og 3.

Til § 44.

Det foreslåede tidspunkt for lovens ikrafttræden er afpasset med ikrafttrædelsen af det af indenrigsministeren fremsatte forslag til lov om ændring af forskellige lovbestemmelser om tilskud til og udligning mellem kommunerne.

For at forhindre uønskede dispositioner i tiden mellem lovens vedtagelse og dens ikrafttræden foreslås det dog, at bestemmelsen i § 54 træder i kraft straks.

Til § 45.

Der henvises til de almindelige bestemmelser.

Som hovedlandeveje foreslås klassificeret størstedelen af de hidtidige hovedlandeveje samt en række vigtige landeveje fortrinsvis landeveje af 1. klasse under amtskommunal bestyrelse. I byerne omfatter forslaget alene de hidtil af kommunerne bestyrede hovedlandeveje og biveje, der er nødvendige for at opretholde forbindelsen i nettet, men i øvrigt skal staten ikke have veje inde i de større bycentre. Den samlede længde pr. 1. april 1972 af det vejnet, der foreslås finansieret af staten, udgør ca. 4.500 km. En fortegnelse over de enkelte vejstrækninger, der omfattes af forslaget, findes i det til loven hørende bilag.

Til §§ 46 og 47.

Efter forslaget klassificeres som landeveje under amtskommunal bestyrelse de hidtil af amtsrådene bestyrede hovedlandeveje og landeveje, der ikke overtages af staten. På tilsvarende måde klassificeres de hovedlandeveje og biveje, der ikke overtages af staten, som kommuneveje under kommunalbestyrelserne. I lighed med, hvad der blev vedtaget ved lov nr. 127 af 25. marts 1970 om ændringer i vejlove som følge af ændringerne i den kommunale styrelseslovgivning m. v., sker der med hensyn til disse veje herved ingen ændring i bestyrelsesforholdet for de hidtil af amtskommunerne og kommunerne bestyrede veje, idet eventuelle ændringer for-